

Kümme aastat wangis seisma ja kroon tõ kallal ollema, katseks kas temma kahhetseminne olleks tõssine olnud, ja kas temma selle pitka aia sees iggapiddi omma varrandatud meelt ja jummalakartlikko süddant teiste wangide heaks õppetuseks olleks tõeks tunnistanud. Kui se nenda saaks olla, siis temma piddi omma pridust jälle kätte sama.

Willem ei jätnud sest lotussest, mis temma peäle tõsteti, ühtegi tühjaks, waid sai püwast püwani ja aastast aastani ikka kõlbulissemaks ja waggamaks. — Kui kümme aastat möda, astus temma kui kohtowannemattest õigeks moistetud mehheks ommast wangi põlwest wälja, sai omma au jälle kätte, ja jäi ilmalaitmata ja truieste selle ammeti peäle, mis olli ennesele wallitsenud.

Teine willets loom, Arend nimmi, olli omma üllekohtuse mammenaga ühhe warrastud waks passiga üsna kaugele ärra

ühhe wõõra rigisse sanud. Usutas ennast omma kauni rahha warrandusega seal ühhe sure linna sees, kus hakkas kaupmehhe ammetit. Kawroal, nenda kui läbbi ja läbbi olli, läks temmale essi otsa keik mis noudis wägga meelt möda korda. Sai peagi üsna rikkaks mehheks, kellele linna rahwas suur auustamist pakkusid ja kedda nemmad ka pürrast kedda ennest kohtowannemaks wallitsesid. Sai ühhe kuussa setsi seest ennesele abbikasa murretseda, kellega temma monned head aastat rahho sees ja ommas maias hõlbuga ellas. Korra järrele olli temma kolmlast sanud, kellest temmal wägga hea meel olli, ja kedda temma süddamelikkult armastas. Peält nähti siis keik hümno möda wägga hästi korda minnema. Ühhe hest tarwilisest asjast agga olli suur pudus: ei tunnud ühtegi rahho egga rõmo ommas süddames, sest rõmust ommeti ühtegi, mis meil Jummalas ja Jesuses